

Profesor Ronny Verhoeven jest wybitnym specjalistą w zakresie hydrauliki koryt otwartych i rurociągów, zarządzania zintegrowanymi zasobami wodnymi, procesów transportu rumowiska i inżynierii biomedycznej. Jego badania stanowią ważny wkład w naukę w dziedzinie inżynierii hydraulicznej.

Urodził się w 1951 roku w Gandawie. W 1974 roku uzyskał tytuł magistra budownictwa z wyróżnieniem, a w 1983 roku – tytuł doktora na macierzystym wydziale, na podstawie rozprawy na temat ochrony systemów rurociągów przed działaniem uderzenia hydraulicznego. Od 1989 roku jest dyrektorem znanego Laboratorium Hydrauliki na Uniwersytecie w Gandawie i cenionym wykładowcą w Instytucie Budownictwa Lądowego i Wodnego na Wydziale Inżynierii. Oprócz stanowiska profesora na Uniwersytecie w Gandawie jest też profesorem wizytującym na Katolickim Uniwersytecie w Leuven oraz dyrektorem Doradztwa Verhoeven. Od 1994 do 1998 roku był na swoim wydziale przewodniczącym komisji programowej budownictwa lądowego i wodnego, od 1994 do 1996 roku komisji programowej inżynierii biomedycznej (klinicznej). Od 1998 do 2002 roku był dziekanem Wydziału Inżynierii. Od 2004 roku jest dyrektorem Studiów Wydziału, odpowiedzialnym za siedem inżynierskich i 15 magisterskich programów. Jest członkiem komitetów naukowych kilku międzynarodowych konferencji, recenzentem czasopism o zasięgu międzynarodowym, członkiem Rady Belgijskiej Królewskiej Akademii Nauk Stosowanych oraz prezesem Komisji Inżynierii Lądowej, Wodnej i Architektury Flamandzkiej Fundacji Badań Naukowych. Profesor Verhoeven ma imponujący dorobek ponad 300 publikacji (35 artykułów w znanych recenzowanych międzynarodowych czasopismach,

materiałach konferencyjnych, rozdziałach książek i podręczników). Ma wielkie doświadczenie w zakresie różnorodnych pomiarów hydraulicznych. Pod jego redakcją Laboratorium Hydrauliczne opublikowało 11 Roczników Hydrologicznych dla nieżeglownych rzek regionu Flamandii (1986–1996).

Jego doświadczenie naukowe obejmuje szeroką problematykę, m.in.: numeryczne modelowanie przepływów nieustalonych w złożonych systemach transportu, badania na modelach fizycznych przepływu przez budowle wodne, transportu rumowiska oraz zastosowań przepływów w medycynie, badania nad reżimem erozji i transportu rumowiska niespoistego, częściowo spoistego i spoistego. Profesor Verhoeven zaprojektował kilka urządzeń do pomiarów terenowych transportu rumowiska wleczonego i unoszonego oraz różne stanowiska do badań laboratoryjnych transportu rumowiska w rzekach w systemach kanalizacyjnych, pomiarów dotyczących ekosystemów wodnych w zlewniach rzek nizinnych. Od dziesięciu lat uczestniczy w ważnych badaniach w zlewni Górnej i Środkowej Biebrzy. Dotyczą one problematyki hydrauliki rzek meandrujących, naturalnej regulacji rzek, oddziaływania pomiędzy rzeką i terenami zalewowymi oraz oporów stawianych przez roślinność.

Kilka projektów badawczych profesor Verhoeven realizował we współpracy ze znanymi ośrodkami naukowymi. Ma on również wkład w naukowy i dydaktyczny rozwój polskich uczelni, szczególnie Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu i SGGW w Warszawie. Odegrał on ważną rolę w naukowym rozwoju młodych polskich naukowców. Od 1990 roku był opiekunem kilku polskich praktykantów w ramach programu TEMPUS. W okresie od 1995 do 1998 roku czterech pracowników Instytutu Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu prowadziło badania w kierowanym przez niego Laboratorium Hydraulicznym, w ramach prac doktorskich, poświęconych aspektom erozji i transportu różnego rodzaju rumowiska. Koordynował bilateralne projekty współpracy badawczej z polskimi uczelniami. Jego współpraca z Instytutem Inżynierii Środowiska Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu dostarczyła ważnych wyników naukowych dotyczących Odry w Polsce i Skaldy w Belgii. Rezultatem tych prac było opublikowanie dziesięciu wspólnych prac zaprezentowanych na międzynarodowych konferencjach w Polsce, Republice Czeskiej i Belgii.

Profesor Verhoeven od 1983 roku prowadzi wykłady dla studentów na kierunkach inżynieria lądowa i wodna oraz zarządzanie wodą, z takich przedmiotów jak mechanika płynów, hydraulika koryt otwartych i zamkniętych, zarządzanie zasobami wodnymi, transport rumowiska, hydrologia, hydrometria i konstrukcje hydrauliczne. Od wielu lat jest aktywnym członkiem organizacji naukowych, takich jak Międzynarodowe Stowarzyszenie Badań Hydraulicznych, Międzynarodowe Stowarzyszenie Zasobów Wodnych oraz Amerykańska Unia Geofizyczna. Jest również stałym członkiem komitetu naukowego międzynarodowej konferencji Transport and Sedimentation of Solid Particles. Jego

dorobek naukowy i zawodowy został wyróżniony ważnymi narodowymi i międzynarodowymi nagrodami: profesora Bollingera (1984), profesora Magnela (1982–1984), ESAO-Akzo (1993), Asaio/Lippincot (1996). Przyznano mu również medal „Za zasługi dla Wydziału Inżynierii Kształtowania Środowiska i Geodezji Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu” (2002) i honorową odznakę „Za zasługi dla Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego” (2002) oraz medal UNESCO-IRTCEs (2005).